

[Lysholm Christensen]

aler, og derfor vil jeg sige på linie med den konservative ordfører, at vi gerne så brugerbetaling anvendt for lidt mere varige forbrugsgoder i form af ordbøger eller andre bøger, som man også kan bruge som arbejdsredskab efter skolegangens afslutning. Vi er altså blevet en smule bløde i knæene, når det gælder de løse A4-ark, men vi vil gerne være med til, at man skal købe det papir, som er fast indbundet, og dermed vil jeg sige, at vi afviser forslaget.

Aage Frandsen (SF):

Da undervisningsministeren i sin tid tog initiativet til brugerbetaling på uddannelsesområdet, var det med forskellige begrundelser, men den egentlige grund var selvfølgelig, at undervisningsministeren skulle skaffe nogle penge til statskassen. Det skulle man finde nogle andre begrundelser for, fordi man ikke bare kan sige det og specielt ikke til de mennesker, der skal betale det, så det var bedre at finde nogle andre begrundelser, og det var derfor, at den dér med adfærdsregulering kom fra ministerens side; ministeren havde forestillet sig, at man skulle adfærdsregulere på den måde, at hver gang eleven fik en kopi i hånden, skulle han betale. Ideen i adfærdsregulerende brugerbetaling, som jo kan være fornuftig, er, at vi gerne vil have reguleret adfærden på en bestemt måde; det kan gælde vand, el og mange andre ting, men for at den skal være fornuftig og retfærdig, skal man kunne regulere sit eget forbrug; hvis man ikke kan det, er det urimeligt, for så er det bare en skat.

Selv om det nok er mange år siden, ministeren har kendt undervisningssteder indefra, vidste ministeren godt, at det ikke kunne lade sig gøre. Det var en tåbelig administrativ ordening, men nu har vi én gang fået den fotokopigift, og så kan den ikke afskaffes igen, selv om alle godt ved, at den ikke duer. Ministeren udtrykte det på jysk ved at sige: »Man kan diskutere, om afgiften fremmer bogen.« Det er sådan meget stille jysk sagt, og det har ikke spor at gøre med at fremme bogen. Derfor synes jeg, at det nu snart må kunne lade sig gøre at afskaffe den, og jeg kunne forstå, at hr. Jens Jørgensen fra De Konservative, Fremskridtspartiet og hr. Lysholm Christensen fra Kristeligt Folkeparti mente det samme. Hvorfor siger vi så ikke, at vi skal se at få den afskaffet? Det er jo fuldstændig meningsløst. Unge mennesker betrag-

ter politikere som fjolledede, for både afgiftens størrelse og meningen med den er jo latterlig.

Derfor kunne det være, at man kunne nå frem til, at der åbenbart ikke er flertal for at afskaffe brugerbetaling generelt – så kan man bruge forskellige begrundelser, f.eks. at det er så dejligt at have sin egen bog i hånden, eller at det er andre, der skal betale – men det kunne da være, at vi kunne trække fotokopieringsafgiften ud. Vi kunne begynde et sted, ligesom da vi fik afskaffet depositummet.

Hvem er det, der er skyld i, at fotokopimængden er rigelig stor? Ministeren ved godt, at det er ministeren, der i sidste instans er ansvarlig, for selv om ministeren har nogle glimrende embedsmænd, er det ministeren, der skriver under. De glimrende embedsmænd laver nogle undervisningsbekendtgørelser, der siger, at undervisningen skal være spændende og indholdsrig, og der er da heldigvis også nogle mennesker, som praktiserer det, men det kræver, at man også en gang imellem bruger fotokopier. Det er rent faktisk fornuftigt somme tider at anvende noget fra én bog, noget fra en anden bog og noget fra en tredje bog. Så det dér med at adfærdsregulere, så man ikke skal fotokopiere længere, er egentlig hverken pædagogisk eller fornuftigt. Det tror jeg også ministeren ville sige, hvis ministeren kendte lidt mere til undervisning i praksis.

Jeg tror ikke, lærerne er sådan helt vilde med at stå ved en fotokopimaskine – man kunne nærmest få indtryk af, at nogle mener, at det er sådan en fornøjelse, de har – det er egentlig en besværlig ting, og man ville hellere tage en bog frem, men af økonomiske grunde er bøgerne ikke altid til rådighed, og derfor tror jeg ikke, at ministerens udgangspunkt, nemlig at man også skal begrænse kopiforbruget, erentydigt rigtigt.

Selvfulgelig er det også vigtigt, at de unge mennesker ser en bog sådan i sin helhed, men fotokopier er altså ganske glimrende også som undervisningsmiddel, og egentlig tror jeg, at det er de undervisere, som er mest aktive, varierende og spændende i deres form, som bruger kopierne. Det er meget nemmere at bruge en bog, specielt en gammel en, som man kender godt, men heldigvis er der nok ikke så mange, der gør det.

Til allersidst vil jeg sige, at jeg ligesom hr. Lysholm Christensen egentlig tror, at afgiften i